

KADIN ÖZGÜRLÜĞÜ

Abdullah Öcalan

https://www.academia.edu/24669626/Kad%C4%B1n_%C3%96zg%C3%BCr%C3%BCl%C3%BCk_%C4%9F%C3%BCk

Sosyalist Olmak Öncelikle Eş Yaşamda Özgürlük Düzeyi Tutturmakla Gerçekleşebilir

Kadın biyolojik farklılığı olan bir cins insan olarak algılamak toplumsal gerçeklik konusunda körlüğün temel etkenlerinin başında gelmektedir. Cinsiyet farklılığı kendi başına hiçbir toplumsal sorun nedeni olamaz. Evrende her zerredeki ikilem nasıl hiçbir varlıkta sorun olarak ele alınmazsa insan varlığındaki ikilemde de sorun olarak işlenemez. Varlık neden ikilemlidir? Sorusuna verilecek cevap ancak felsefi olabilir. Ontolojik (varlık bilimi) çözümlene bu soruya yanıt arayabilir. Benim cevabım varlığın ikilem dışında başka tür var oluşu sağlanamaz. İkilem var oluşun mümkün tarzıdır. Kadın-erkek mevcut haliyle olmayıp eşsiz olsalar bile bu ikilemden kurtulamazlar. Çift cinslilik denilen olay da budur. Şaşırılmak gerekir fakat ikilemler hep farklı oluşmaya eğilimlidirler evrensel zekâyâ kanıt aranacak temel de bu ikilem eğiliminde aranabilir. İkilemin iki tarafı da ne iyi ne kötüdür. Sadece farklıdır. Farklı olmak zorundadır. İkilemler aynılaşırsa varoluş gerçekleşemez. Örneğin iki kadın veya iki erkekle toplumsal varlığın üreme sorunu çözümlenemez. Dolayısıyla niçin kadın veya erkek? Sorusunun değeri yoktur. Veya ille cevap aranacaksa evren böyle oluşmak durumundadır da ondan diye felsefi bir cevap verilebilir.

Kadın sosyal ilişki yoğunluğu olarak incelemek bu nedenle sadece anlamlı değil, toplumsal kördüğümüleri aşmak açısından da büyük önem taşır. Erkek egemen bakış bağımsızlık kazandığı için kadına ilişkin körlüğü kırmak bir nevi atomu parçalamak gibidir. Büyük entelektüel çaba ve egemen erkekliliği yıkmayı gerektirir. Kadın cephesinde ise yıkmak da o denli gerekir. Tüm özgürlük, eşitlik, demokratik, ahlaki, politik, sınıfsal mücadelelerin barış veya başarısızlıklarından yaşanan hayal kırıklıkları kırılmayan egemen ilişki biçiminin izlerini taşır. Tüm eşitsizlikleri kölelikleri, despotlukları, faşizmi, militarizmi besleyen ilişkiler ana kaynağını bu ilişki biçiminden alır. Eşitlik, özgürlük, demokrasi, istiyorsak kadın etrafında örülen toplum-doğa kadar eski olan ilişkiler ağını çözmek ve parçalamak gerekir. Gerçek özgürlüğe, eşitliğe, demokrasiye, ikiyüzlü olmayan bir ahlaka bunun dışında gidilecek başka yol yoktur.

Cinsiyetçiliğe hiyerarşik çıkıştan beri iktidar ideolojisi olarak anlam yüklenmiştir. Sınıflaşma ve iktidarlaşma ile yakından bağlantılıdır. Bütün arkeolojik, antropolojik, ve güncel araştırma ve gözlemler kadının otorite kaynağı olduğu dönemler olduğu ve uzun olmayıp, tersine

verimlilik ve doğurganlıktan kaynaklanan, toplumsal var oluşu güçlendiren bir otoritedir. Kadında etkisi daha fazla olan duygusal zekâ bu var oluşla güçlü bağlara sahiptir. Artık-ürün üzerine kurulu iktidar savaşlarında kadının pek belirgin yer almayışı, toplumsal varoluş tarzı, bu konumuyla ilgilidir.

Uygarlık tarihi, kadının kaybedişi ve kayboluşu tarihidir

Hiyerarşik ve devletsel düzen bağlantılı iktidar gelişiminde erkeğin öncü rol oynadığını tarihsel bulgular ve güncel gözlemler açıkça göstermektedir. Bunun için neolitik toplumun son aşamasına kadar gelişkin olan kadın otoritesinin kırılması, aşılması gerekiyordu. Buna ilişkin biçimi, çeşitli süresi uzun büyük mücadelelerin verildiğini yine tarihsel bulgular ve güncel gözlemler doğrulamaktadır. Özellikle Sümer mitolojisi neredeyse tarihin toplumsal doğanın hafızası gibi oldukça aydınlatıcıdır.

Uygarlık tarihi, kadının kaybedişi ve kayboluşu tarihidir aynı zamanda. Bu tarih tanrı ve kullarıyla hükümdar ve tebaalarıyla, ekonomik ve bilim sanatıyla erkek egemen kişiliğin pekiştiği tarihtir. Dolayısıyla kadının kaybedişi ve kayboluşu toplum adına büyük düşüş ve kaybediştir. Cinsiyetçi toplum bu düşüşün ve kaybedişin sonucudur. Cinsiyetçi erkek kadın üzerinde sosyal hâkimiyetini inşa ettiğinde o kadar iştahlıdır ki doğal her türlü teması bir egemenlik gösterisi haline getirir. Cinsel ilişki gibi biyolojik bir olguya sürekli iktidar ilişkisi yüklenmiştir. Kadın üzerinde zafer havasıyla cinsel temas kurduğunu hiç unutmaz. Bu yönlü çok güçlü bir alışkanlık oluşturmuştur. Bir sürü deyim icat etmiştir. Becerdim, işini bitirdim, kancık, karnında sipa sırtında sopa, fahişe, orospu, kız gibi oğlan, kadını serbest bırakırsan ya davulcuya ya zurnacıya kaçır. Başını hemen bağlamak gibi benzer sayısız öykü anlatılır. Cinsellikle iktidar ilişkisinin nasıl toplum içinde etkili olduğu çok açıktır. Günümüzde bile her erkeğin kadın üzerinde öldürme hakkı dâhil sayısız hak sahibi olduğu sosyolojik bir gerçektir. Her gün uygulanırlar. İlişkiler ezici çoğunlukla taciz ve tecavüz karakterindedir. Aile bu toplumsal bağlamda erkeğin küçük devleti olarak inşa edilmiştir. Uygarlık tarihinde aile denilen kurumun mevcut tarzıyla sürekli yetkinleşmesi iktidar ve devlet aygıtlarına verdiği büyük güçtür. Birincisi; aile erkek etrafında iktidarlaştırılarak devlet toplumunun hücresi kılınmaktadır. İkincisi; kadının sınırsız, karşılıksız çalışması güvenceye alınmaktadır. Üçüncüsü; çocuk yetiştirip nüfus ihtiyacını karşılamaktadır. Dördüncüsü; rol modeli olarak tüm topluma işlevselleştiği kurumdur. Her erkek ailede bir han sahibi olarak kendisini algılar. Ailenin çok önemli olursa erkek o denli güvence ve onur kazanır. Aileyi mevcut haliyle bir ideolojik kurum olarak da değerlendirmek önemlidir. Kadın ve aileyi mevcut haliyle uygarlık sisteminin iktidar ve devletin yoğunlukta sürekli savaş halinin altındaki acılı yoksul dükün yenilgili varoluş tarzıdır. Adeta bir tekel zinciri de kadın dünyası üzerindeki erkek tekelidir. Hem de en eski güçlü tekel. Kadın varoluşunu en eski sömürge alemleri olarak değerlendirmek daha gerçekçi sonuçlara götürür. Belki de kendileri için millet olmamış en eski sömürge halkı demek en doğrusudur.

Kadın köleliğinin derinliği kadar karanlıkta bırakılması, toplumda yükselen hiyerarşik ve devletçi iktidarla yakından bağlantılıdır. Kadının köleliğe alıştırılmasıyla hiyerarşiler - ayrıcalıklı kutsal yönetimler- kurulmuş, toplumun diğer kesimlerinin kölelik yolu açılmıştır. Erkeklerin köle olması kadının köleliğinden sonradır. Cins köleliğinin sınıf ve ulus köleliğinden farklı yönleri de vardır. Meşrulaştırılması ince ve yoğun baskılarla birlikte duygu yüklü yalanlarla sağlanır. Toplumun kamusal alanında bulunması dince yasak, ahlaken ayıp olarak sunulur. Giderek tüm önemli toplumsal etkinliklerden uzaklaştırılır. Siyasal, toplumsal, ekonomik etkinliklerin hâkim gücü erkeğin eline geçtikçe kadının zayıflığı daha da kurumlaşır. ‘Zayıf cins’ bir inanç olarak paylaştırılır.

Mevcut bu sorunu ele alırken konunun özü de demokratikleşmenin özüyle direkt bağlantılıdır. En temelde ele alınması gereken olguların başında kadın ve etrafında oluşan ilişki ve çelişkiler düzeni gelmektedir. Komünal ve demokratik duruş dengeleri sosyal bilimlerin alanına ne kadar geç ve yetersiz girmişse, ondan daha fazlasını kadın olgusuna yaklaşımda görmekteyiz. Sanki kadının yaşadıkları doğallığın gerekleriymiş gibi bir anlayış tüm bilimsel yaklaşımlarda, ahlaki ve siyasi tutumlarda ön varsayım olarak kabul görür. Daha hazin olanı, kadının kendisi de bu paradigmayı doğal kabul etmeye alışmıştır. Binlerce yıllık halklara dayatılan statülerin doğallığı, kutsallığı, birkaç kat fazlalığıyla kadının tüm zihniyet ve davranışlarına da adeta kazınmıştır. Halklar kadınlaştırıldığı oranda, kadın da halklaştırılmıştır. Hitler “Halklar kadın gibidir” derken bu gerçeği kast eder. Kadın olgusuna daha derinlikli yaklaşıldığında, biyolojik bir cins olmanın ötesinde adeta bir soy, sınıf, ulus muamelesi gördüğü anlaşılacaktır. Ama en çok ezilen soy, sınıf veya ulus olarak. Hiçbir soy, sınıf veya ulusun kadınlık kadar sistemli bir köleliğe tabi tutulmadığını iyi bilmek gerekir.

Sorulması gereken soru, neden bu kadar derin bir kölelik? Cevabı kesinlikle iktidar olgusu ile bağlantılıdır. İktidarın doğası kölelik ister. Eğer iktidar sistemi erkeğin elindeyse, sadece insan türünün bir kısmı değil, bir cinsin tümü bu iktidara göre şekillenmelidir. İktidar sahipleri devlet sınırlarını nasıl hane sınırları gibi görüp her uygulamayı bu sınırlar dâhilinde bir hak olarak görürlerse, onun mikro modeli olan ailede de erkek iktidarının sahibi olarak her uygulamaya –gerekli görürse öldürme dâhil- kendini hak sahibi görür. Evdeki kadın o kadar eski ve derinlikli bir mülktür ki, sınırsız bir mülkiyet duygusuyla erkek ‘kadın benimdir’ der. Kadın için -evlilik bağı adı altında bağlı bulunulan- erkek üzerinde en ufak bir hak iddiasında bulunulamaz. Ama erkeğin kadın ve çocuklar üzerindeki hak sahipliği sınırsızdır. Mülkiyetin en temel kaynağı yine ailede, kadın üzerindeki kölece tasarrufta aranmalıdır. Mülkiyetin kaynağında köleleştirilmiş kadın yatar. Kadın üzerine yayılmış kölelik ve mülkiyet dalga dalga tüm toplumsal düzeye yayılır. Böylelikle de toplum ve bireyin zihniyet ve davranış yapısına mülkiyetçi ve köleci her duygu ve düşüncüyü yerleştirir. Toplum her tür hiyerarşik ve devletçi yapılanmalara uygun hale getirilir. Bu ise, uygarlık denen sınıflı her tür yapılanmanın

rahatça ve meşruiyet kazanmış olarak sürdürülmesi demektir. Böylece kaybeden sadece kadın olmuyor. Bir avuç hiyerarşik ve devletçi güç dışında tüm toplum oluyor.

Kadın özgürlüğü olgu tanımlamasına uygun olarak kapsam bulmak durumundadır. Genel toplumsal özgürlük ve eşitlik kadın için de direkt özgürlük ve eşitlik olmayabilir. Özgün çaba ve örgütlülük esastır. Yine genel demokratikleşme hareketi kadın için olanaklar açabilir. Fakat kendiliğinden demokrasi getirmez. Kadının bizzat kendi demokratik amaç, örgüt ve çabasını sergilemesi gerekir. Kadına içerilmiş bulunan köleliği karşılayacak bir özgürlük tanımına öncelikle ihtiyaç vardır.

Şüphesiz her cinsiyet türünün olduğu gibi kadının da bir doğası vardır. Toplumsallıktan öte biyolojik cins olarak kadının daha merkezi öge olduğunu, biyoloji bilimi her geçen gün artan kanıtlarla desteklemektedir. Özcesi kadın fiziği erkeği kapsamakla birlikte, erkek fiziği kadını kapsayamamaktadır. Kutsal kitapların tersine, kadının erkekten değil, erkeğin kadından türediği anlaşılmaktadır. Kadının kromozomları erkekten fazladır. Kadın için dezavantaj olarak düşünülen aylık kanamalar bile kadının doğayla daha nazik bağının göstergesi olarak anlaşılmalıdır. Rahim kanaması bitmemiş, devam eden doğal bir yaşam akıntısı olarak görülmelidir. Yaşamın kök damarı bitmemiştir, devam etmesi iradesinin bir göstergesi olarak anlaşılmalıdır. Kadın hastalıkları denilen hususlar aslında yaşam olgularıdır. Kadının yaşam merkezini temsil etmesinden kaynaklanmaktadır. Yaşamın karmaşık sorunları kadının rahminde, karnında cereyan etmektedir. Kendinden doğan çocuk ve göbek bağı yaşam zincirinin son halkası gibidir. Bu gerçeklik karşısında erkek sanki kadının bir eki, bir uzantısı gibi görünmektedir. Bu olguyu doğrulayan bir husus da erkekteki aşırı ve anlamsız kıskançlık duygusudur. Kadın doğası kendine karşı daha güvenli dururken, erkek adeta yerinde duramaz. Kadın etrafında dönen bir bela gibidir. Tüm bu gözlemler kadın fiziğinin zaaf yüklü değil, daha merkezi olduğunu kanıtlıyor. Bu nedenle kadın öncelikle erkek egemen kültürün dayattığı 'eksikli, hastalıklı' tanımını derhal reddetmelidir. Tersinin doğru olabileceğini erkeğe hissettirebilmelidir. Kadın fiziğine ilişkin kendine güvenmeli derken bu önemli gerçeği kast ediyoruz.

Bu fiziksel oluşumun doğal sonucu kadındaki duygusal zekânın daha güçlü olmasıdır. Duygusal zekâ yaşamdan kopmayan zekâdır. Empati ve sempatiyi güçlü taşıyan zekâdır. Kadında analitik zekâ geliştiğinde bile güçlü duygusal zekâsından dolayı daha dengeli, yaşamla bağlantılı ve tahripkâr olmaktan uzak durmaya daha yeteneklidir. Erkek kadın kadar yaşamın ne olduğunu anlamaz. Yaşamın kendisi olan (Aryen dil grubundan olan Kürtçede Jîn, yaşam demektir. Aynı zamanda kadın anlamına gelir) kadın, yaşamın bütün yönlerini riyakârlıktan uzak, saf ve yalın haliyle görme yeteneğidir. Bu yeteneği güçlüdür. Bunu şahsi yaşamımızda da çok iyi bilmekteyiz.

Kadın özgürlüğü politik alana yönelirken, savaşımın en çetin yanıyla karşı karşıya olduğunu bilmelidir

Entrikacı, yozlaştırıcı, fahişe vs. sıfatlı kadın gerçeğinin acımasız sorumlusu erkektir. Hiçbir kadın kendi halinde kaldıkça entrikacılık, fahişelik yapma gereği duymaz. Fiziği, biyolojik varlığı buna uygun da değildir. Entrikacılığın ve fahişeliğin gerçek yaratıcısı erkektir. Bilinen ilk genelevi Sümer başkenti Nippur'da M.Ö 2.500'lerde 'musakkatin' adıyla açanın erkek iktidarı olduğunu biliyoruz. Buna rağmen utanmadan sanki fahişelik kadın yaratımıymış gibi bir yaklaşımı sürekli canlı tutar. Kendi eserini, doğurduğu suçluluğu kadına mal ederek, sahte bir namus anlayışı geliştirerek olmadık lanetlenme ve dayacağı, katliamı kadından eksik etmez. Bu ilave tanımlamadan çıkarabileceğimiz sonuç, erkeğin öncelikle ideolojik saldırısına karşı yetkin durmadır. Erkek egemen ideolojiye karşı kadın özgürlük ideolojisiyle, feminizmi ve kaynaklandığı kapitalizmi aşarak silahlanıp mücadele edilmelidir. Erkek egemen iktidarcı zihniyete karşı kadının özgürlükçü doğasal zihniyetini yetkin kılıp öncelikle ideolojik alanda kazanmayı iyi bilmek, tam sağlamak gerekir. Unutmamak gerekir ki, geleneksel kadını teslimiyet fiziki değil toplumsaldır. İçerilmiş kölelikten gelir. O halde öncelikle ideolojik alanda teslimiyet düşünce ve duygularını yenmek gerekir.

Kadın özgürlüğü politik alana yönelirken, savaşımın en çetin yanıyla karşı karşıya olduğunu bilmelidir. Politik alanda kazanmayı bilmeden, hiçbir kazanım kalıcı olamaz. Politik alanda kazanmak demek, kadının devletleşmesi hareketi değildir. Tersine, devletçi ve hiyerarşik yapılarla mücadele, devlet odaklı olmayan, demokratik, cins özgürlüğünü ve ekolojik toplumu hedef alan siyasal oluşumları yaratmak demektir. Hiyerarşi ve devletçilik en çok kadın doğasıyla uyuşmazdır. Dolayısıyla anti-hiyerarşik ve devlet dışı siyasal oluşumlar uğruna kadın özgürlük hareketi öncü rol oynamak durumundadır. Köleliğinin politik alanda yıkılması özünde bu alanda kazanmayı bilmesiyle mümkündür. Bu alan mücadelesi kapsamlı demokratik kadın örgütlenmesini ve mücadelesini gerektirir. Her tür sivil toplum, insan hakları, yerel yönetimler demokratik mücadelenin örgütlenip geliştirileceği alanlardır. Tıpkı sosyalizmde olduğu gibi, kadın özgürlüğü ve eşitliğine giden yol en kapsamlı ve başarılı demokratik mücadeleden geçer. Demokrasiyi kazanmayan kadın hareketi özgürlüğü ve eşitliği kazanamaz.

Aşkını canlandırmak en zor devrimci görevlerden biridir

Sosyal alanda özgürlük açısından en önemli sorun aile ve evlilik gerçeğidir. Bunlar dipsiz bir kuyu gibi durum arz ederler. Kadın için kurtuluş gibi gelen bu kurumlar, mevcut toplum zihniyetiyle bir kafesten diğerine geçmekten başka anlam içermez. Üstelik diri gençliğini de bir kasap zihniyetine terk etmek zorunda kalarak. Aileyi üst toplumun -iktidar toplumu- halk içindeki yansıması, ajan kurumu olarak görmek gerekir. Erkek toplumdaki iktidarın aile içindeki temsilcisi, yoğunlaşmış ifadesidir. Kadın evlenirken aslında köleleşiyor. Evlilik kadar

köleleştiren başka kurum tasavvur etmek zordur. Gerçek anlamda en kapsamlı kölelikler bu kurumla kurulur ve ailede kökleşerek sürer. Genel anlamda eş olarak beraberliklerden, ortak yaşamdan bahsetmiyoruz. Bu herkesin özgür ve eşitlik anlayışına göre anlam kazanabilecek bir husustur. Yerleşmiş klasik anlamıyla evlilik ve aileden bahsediyoruz. Kadın aleyhine kesin mülkleşme, tüm siyasal, zihni, sosyal, ekonomik alandan çekilme, bir daha kolay kolay kendine gelememe anlamını taşır. Radikal bir sorgulamadan geçirilerek demokratik, özgür, cins eşitliğini hedefleyen ortak yaşama esasları sağlanmadan bireysel, güdüsel sıkıntılardan ve geleneksel aile anlayışından kaynaklanan evlilikler, ilişkiler özgür yaşam yolunda en tehlikeli sapmalar olarak rol oynayabilir. İhtiyaç bu tür birliklerde değil, zihniyet, demokratik ve politik alanı çözerek cinsiyet özgürlüğünü tam sağlamak ve buna uygun ortak yaşam iradelerini gerçekleştirmektir.

Günümüz dünyasının en çok ağızlarda sakız edilen aşk konusu tarihin en rezil, içeriksiz dönemini yaşamaktadır. Tarihin hiçbir döneminde aşk bu denli ayağa düşmedi. Anlık aşklardan tutalım, açık cinayet yaklaşımlarına kadar en yavan ve tehlikeli ilişki tarzlarına bile aşk deniliyor. Bundan daha iyi kapitalist sistemin yaşam anlayışını sergileyecek ilişki düşünülemez. Dönemimizin aşkları hakim sistemin insan ve topluma dayattığı zihniyetin en kutsal alanda bile ne hallere düştüğünün açık bir itirafıdır. Aşkı canlandırmak en zor devrimci görevlerden biridir. Büyük emek, zihniyet aydınlığı, insanlık sevgisi ister. Aşkın en önemli şartlarından biri, çağın bilgeliği sınırlarında seyretmeyi gerektirir. İkincisi, sistemin çılgınlıklarına karşı büyük duruşu dayatır. Üçüncüsü, kurtuluşsuz, özgürlüksüz birbirlerinin yüzüne bile bakılamayacağını bir ahlaki tutum olarak benimsemeyi gerektirir. Dördüncüsü, cinsel güdüyü üç hususun gereklerine tutsak etmeyi gerektirir. Yani cinsel güdü bilgeliğe, özgürlük ahlakına ve politik-askeri mücadele gerçekliğine bağlanmadan, atılacak her adımın aşkın inkârı olduğunu bilmeyi gerektirir. Bir kuş kadar bile özgür yuva kurma olanağı olmayanların aşktan, ilişkiden, evliliklerden bahsetmeleri, aslında sosyal düzen köleliğine teslimiyeti ve özgürlük mücadelesinin soylulaştırıcı değerini bilmediklerini gösterir.

Eğer çağımızın aşk gerçeğinden bahsedilecekse, bu herhalde Leyla ile Mecnun'ları çok geride bırakan, nice tasavvuf ehlini aşan, bilim adamı titizliğini gerektiren, güncel kaostan toplumsal özgürlüğe yol açan, yiğitliği, fedakârlığı, başarıyı yakalamakla kanıtlayan kişilikleri kazanmakla mümkündür.

Kadının ekonomik, sosyal eşitlik sorunları da öncelikle politik iktidarın çözümlenmesiyle, demokratikleşmede başarıyla cevap bulabilir. Demokratik siyaset yapılmadan, özgürlükte ilerleme olmadan, kuru hukuki bir eşitliğin fazla anlam kazanamayacağı açıktır.

Kadına yaklaşımı bir kültürel devrim gibi ele almak en doğrusudur

Mevcut kültürle ne kadar iyi niyetli de olursa, çaba da harcansa, olgudaki sorun ve ilişki yapısından ötürü anlamlı özgürlükçü bir çözüm sağlanamaz. En radikal özgürlükçü kimlik,

kadına yaklaşımla veya bir bütün olarak kadın-erkek ilişkilerindeki düzeni kavrayıp aşmakla mümkündür. Bir yandan baş bağlamayı gelenekle, pornoyu çağdaşlıkla karıştırarak zırnık kadar yol alınamayacağını iyi bilmek gerekir. Alandaki kölelik derinliği kadar özgürlük derinliğini de kavrayıp iradeleştirmek gereği vardır. Kadın özgürlüğünde, dolayısıyla kendini özgürleştirmede mesafe alamayanların hiçbir toplumsal ve siyasal özgürlük alanında çözümleyici ve dönüştürücü olamayacaklarını anlamaları gerekir. Erkek egemen-köle kadın ikilemini aşamayan hiçbir özgürlük çabasının gerçek bir özgür kimlik sağlamayacağını da en temel özgürlük kriteri olarak almak gerekir. Kadın üzerindeki mülkiyet ve iktidar ilişkisi yıkılmadan, özgür kadın-erkek ilişkisi gerçekleştirilemez.

Kadınlar için özgürlük alanları oluşturmak gerekir

Yüzyılımızı da özgür kadın iradesinin yükseleceği bir toplumsal zaman olarak görmek gerçekçidir. Kadınlar için belki de yüzyıl gerekebilecek kalıcı kurumlar düşünüp oluşturmak gerekir. Kadın Özgürlük Partilerine ihtiyaç olabilir. Özgürlüğün temel ideolojik ve politik ilkelerini sağlayıp pratikleşmesini yürütmek, denetlemek, bu partilerin hem gerekçeleri hem temel görevleri olmalıdır.

Kadın kitleleri için özellikle kentlerde düşünülen sığınma evleri değil özgürlük alanları oluşturmak gerekir. En uygun bir biçim de özgür Kadın Kültür Parkları olabilir. Ailelerin kız çocuklarını eğitemedikleri, düzen okullarının da bilinen yapıları nedeniyle Özgür Kadın Kültür parkları ihtiyaç duyulan, uygun kız çocuklar ve kadınlar için temelinde eğitim, üretim ve hizmet birimlerini kapsayacak alanlar olarak çağdaş kadın tapınakları rolünü de oynayabilir.

Kadınsız yaşanamaz denilir. Ama mevcut kadınla da yaşanamaz. Gırtlığına kadar köleliğe batmış bir kadınlı-erkekli ilişki herhalde en çok batıran ilişkidir. O halde kapitalist sistemin sonul kaosundan gerçek aşklardan beklenen büyük gücü özgür kadın etrafında yaratarak çıkış yapmak, aşka gönül vermiş ve baş koymuş gerçek kahramanların en soylu ve kutsal işlerinden olsa gerek!

Kapitalist modernite tüm liberal süslemelere rağmen eskiden kalma statüyü özgürce ve eşit kılmadığı gibi ek görevler yükleyip kadını eskiden daha ağır bir statü altına almıştır. En ucuz işçi ev işçisi ücretsiz işçi hizmetçilik gibi statüler durumun ağırlaştığını gösterir. Üstelik en magazinsel reklâm aracı olarak istismarı daha da derinleştirilmiştir. Bedeni bile en çeşitli istismar aracı olarak sermayenin vazgeçmediği meta düzeyinde tutulur. Reklâmcılığın sürekli tahrik aracıdır. Özcesi modern kölenin en verimli temsilcisidir. Hem sınırsız zevk aracı hem en çok kazandıran köleden daha değerli mal düşünülebilir mi?

Nüfus sorunu cinsiyetçilik aile ve kadınla yakından bağlantılıdır

Daha çok nüfus daha çok sermaye demektir. Ev kadınlığı nüfus fabrikasıdır. Sisteme çok ihtiyaç duyduğu en değerli malları, döllerini üretme fabrikası da diyebiliriz. Maalesef tekel egemenlik altında aile bu duruma sokulmuştur. Tüm zorluklar kadına malın değeri ise sisteme en değerli hediyedir. Artan nüfus en çok kadını mahveder. Hanedanlık ideolojisinde de böyledir. Modernitenin en gözde ideolojisi olarak ailecilik, hanedanlığın vardığı son aşamadır. Tüm bu hususlar fazlasıyla ulus-devletçiliğin ideolojisiyle de bütünleşmektedir. Ulus-devlete sürekli evlat yetiştirmekten daha değerli ne olabilir. Daha çok ulus-devlet nüfusu daha çok güç demektir. Demek ki nüfus patlamasının altında sıkı sermaye ve erkek tekellerinin hayati çıkarları yatmaktadır. Zorluk, kahr, hakaret, acılar suçlamalar yoksulluk, açlık kadına, keyfi kazancı ise beyine ve sermayedarınadır. Tarihte günümüzdeki kadar hiçbir çağ kadını çok yönlü istismar aracı olarak kullanma güç ve deneyimini göstermemiştir. Kadın ilk ve son sömürge olarak tarihinin en kritik anını yaşamaktadır.

Halbuki köklü özgürlük eşitlik ve demokratlık yüklü bir felsefeyle kadınla düzenlenecek yaşam ortaklığı güzelliği iyiliği ve doğruluğu en mükemmel sağlayabilme yeteneğindedir. Şahsen kadınla yaşamı mevcut statüler içinde çok sorunlu olmak kadar çirkin kötü ve yanlış bulurum. Çocukluğumdan beri cesaretimin en zayıf olduğu bir konudur mevcut statü altında kadınla yaşamak. Cinsel güdü gibi çok güçlü bir güdüyü sorgulayacak bir yaşamdır söz konusu olan. Cinsel güdü yaşamın sürdürülmesinin hatırıdır. Kutsallığı olması gereken bir doğa harikasıdır. Ama sermaye ve erkek tekeli kadını o denli kirletmiştir ki bu doğa harikası yetenek, döllerin fabrikası gibi en aşağılanmış bir meta üreten kuruma dönüştürülmüştür. Bu metalarla toplumun altı üstüne getirilirken çevre de nüfusun ağırlığı altında (şimdilik altı milyar bu hızla giderse on, elli milyar nüfusla çevreyi düşünelim) an be an çöküşü yaşamaktadır. Şüphesiz bir kadınla çocuklu olmak özde kutsal bir olaydır. Yaşamın tükenemeyeceğinin göstergesidir. Sonsuzluğu hissettirir. Bundan daha değerli duygu olabilir mi? Her tür gerçeklik altında kendini sonsuzluğa kaptırmanın heyecanını yaşar. Özellikle günümüz insanında ise bir ozanın dediği gibi dölümüz oldu başa bela olarak yaşanmaktadır. Bir kez daha birinci ve ikinci doğa ya ters sermaye ve erkek tekelinin büyük ahlaksızlığı çirkinliği ve yanlışlığıyla karşı karşıya olduğumuz inkâr edilemez.

Kadın tanımlandığı oranda erkeği tanımlamak olasılık dahiline girer

Kadınla erkek arasındaki ilişkiler kavranmadan hiçbir toplumsal sorun ne yeterince kavranabilir ne de çözümlenebilir. Toplumsal sorunların temelinde kadın-erkek ilişkilerindeki sorunsallık yatar. Hiyerarşik ve uygarlık toplumunda kadına tek taraflı dayatılan evlilik kurumu; erkek egemenliğini çok yönlü inşa ederken belki de doğada hiçbir canlının yaşamadığı, yalnız insan toplumuna özgü bir bağımlılık, kölelik kurumunun da temeli atılmış demektir. İlk ezen-ezilen toplumsallık, sınıfsallık, ulusallık statüsü hep bu temel üzerinde

yükselir. Her tür kavga ve savaşların da temelinde bu yatar. Uygarlık tarihi ve en son aşaması olan kapitalist modernitenin en çok örtbas ettiği, ters ve olumsuz yansıttığı, bu temeldeki kadının kölelik statüsüne ilişkin gerçekliktir. Kadının adı uygarlık toplumunda şeytanla özdeşleştirilmiş iken modernitenin sosyolojisinde konformizmin en uysal, ücretsiz ev işçiliğinin çocuk annesidir. Kadın yaşamına binlerce yılda zorba ve sömürgeci erkek eliyle yedirilen kölelik düzeyinin tüm içerik ve biçimleriyle kavranması gerçekler sosyolojisinin ilk adımı olmalıydı. Çünkü bu alandaki kölelik, sömürü biçimlenişleri tüm toplumsal kölelik ve sömürü biçimlerinin prototipidir. Tersine de geçerlidir. Kadın yaşamına içerilmiş köleliğe, sömürüye karşı özgürlük ve eşitlik mücadelesi ve bu mücadelenin kazanım düzeyi tüm toplumsal alanlardaki köleliğe ve sömürüye karşı özgürlük ve eşitlik mücadelesinin temelidir. Uygarlık tarihinde ve kapitalist modernitede yürütülen özgürlük ve eşitlik mücadelesinin doğru temelde gelişmemesinin ve güçlü başarıya yol açamamasının temel nedeni de kadına yaşamda içerilmiş ve biçimlendirilmiş kölelik ve sömürü kurumlarının, zihniyetlerinin yeterince kavranamaması ve bunlara yönelik mücadelenin temel alınamamasıdır. “Balık baştan kokar”. Temel, doğru ve sağlam olmayınca geriye kuracağın bina ufak bir sarsıntıda yıkılmaktan kurtulamaz. Tarihte ve günümüzde yaşanan gerçeklik de bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Dolayısıyla toplumsal sorunları çözmeye çalışırken kadın olgusu üzerinde yoğunlaşmak; eşitlik ve özgürlük çabalarını kadın yaşamı üzerinden kaynaklandırmak hem temel araştırma yöntemi, hem de tutarlı bilimsel ahlaki ve estetik çabaların temeli olmak durumundadır. Kadından yoksun bir araştırma yöntemi, kadını merkeze almayan bir eşitlik ve özgürlük mücadelesi hakikati kavrayamaz, eşitlik ve özgürlüğü sağlayamaz.

Öncelikle yaşamın gayesini sorgulamak gerekir

Kadını öncelikle tanımlamak, toplumsal yaşam içindeki rolünü belirlemek doğru yaşam için esastır. Bu yargıyı biyolojik özellikleri ve toplumsal statüsü açısından belirtmiyoruz. Varlık olarak kadın kavramı önemlidir. Kadın tanımlandığı oranda erkeği tanımlamak olasılık dahiline girer. Erkekten yola çıkarak kadını ve yaşamı doğru olarak tanımlayamayız. Kadının doğal varlığı daha merkezi bir konumdadır. Biyolojik açıdan da bu böyledir. Erkek egemen toplumun kadın statüsünü alabildiğine düşürmesi ve silikleştirmesi, kadın gerçekliğini kavramamızı engellememelidir. Yaşamın doğası kadınla daha çok bağlantılıdır. Kadının toplumsal yaşamdan alabildiğine dışlanması bu gerçeği yanlışlamaz, tersine doğrular. Erkeğin zorbaca yok edici gücü, kadın şahsında aslında yaşama saldırmaktadır. Toplumsal egemen olarak erkeğin yaşam düşmanlığı, yok ediciliği, yaşadığı toplumsal gerçekliğiyle yakından bağlantılıdır. Bu yargımızı evrenselleştirirken enerji-madde ikilemini esas alabiliriz. Enerji, maddeye göre daha esastır. Maddenin kendisi yapılaşmış enerjidir. Enerjiyi saklamak, varlıksallaştırmak için form kazanmış biçimi oluyor. Madde bu özelliğiyle enerjiyi kafeslemekte, akışkanlığını dondurmaktadır. Her madde formunun enerji payı farklıdır. Zaten

bu enerji farklılığı; maddi formların, yapıların farklılığını belirlemektedir. Kadın maddesindeki, formundaki enerjiyle erkek maddesindeki enerji farklıdır. Kadında taşınan enerji hem daha fazla hem de niteliği farklıdır. Bu farklılığı doğuran kadın formudur. Toplumsal doğada erkek enerjisi iktidar aygıtlarına dönüştüğünde maddi formlar, biçimler halini alır. Biçimler tüm evrende soğumuş enerji olarak tutucudur. Toplumda egemen erkek olmak, iktidar biçimciliği haline gelmektir. Taşıdığı enerji ağırlıklı olarak form kazanmıştır. Form haline dönüşmeyen enerji azdır ve çok az kişilikte yaşanır. Kadında ise ağırlıklı olarak enerji form haline, biçimselliğe gelmez. Enerjisi akışkan halini korur. Erkek formunda, kafesinde tutuklanmazsa yaşam enerjisi olarak akışkanlığını sürdürür. Dondurulmamış kadındaki güzellik, şiirsellik, tını kabiliyeti (anlam potansiyeli) bu ağır basan enerji haliyle yakından bağlantılıdır. Bu gerçekliği kavramak için canlı yaşamı daha derinliğine kavramak gerekir.

İnsan yaşamına kadar gelen bir yaşam evrimi kısmen tanımlanabilir veya tanımlanmalıdır. Öncelikle yaşamın gayesini sorgulamak gerekir. Niçin yaşıyoruz? Yaşam niçin kendisini sürdürüyor, besliyor ve koruyor? Herhalde yaşamak için beslenmek, korunmak ve üremek gerekir demek cevap için yeterli değildir. Bundan öteye sorulacak soru niçin ürüyoruz, beslenip korunuyoruz? Denilecek ki yaşamak için. O zaman kısır döngüye düşmüş oluruz. Kısır döngüye düşmek cevap değildir. İnsana kadar bir enerji biçimi olarak evrimleşen, gelişen zihniyet seviyeleri, anlama olgusunun cevap için bazı ipuçlarını verebileceğini gösteriyor. Evrenin insana kadarki evrimi hep gelişen bir anlam gücünü gösteriyor. Evrendeki gizli veya potansiyel gerçeklik sanki hep açığa çıkmak, anlamak ve anlaşılır olmak gibi bir sonuca varmak istiyor. Anlama, anlaşılma ihtiyacı evrimin temel dürtüsüdür. Bu noktadan sonra sorulması gereken soru, anlamanın, anlaşılır olmanın kendisine ilişkin olmalıdır. Anlamak, anlaşılır kılınmak istenen şey nedir? Kutsal Kitap'ta şöyle bir hüküm vardır; “Allah der ki ben bir sır idim, bilinmek için evreni yarattım”. Sorumuza belki bir yanıt olabilir. Ama yeterli değil. Bilinmek ihtiyacı, anlamı tam kanıtlamaya yetmez. Fakat yaşamdaki sırrı kısmen ifşa eder gibidir. Hegel'in mutlak tin tanımı da buna benzer bir anlama sahiptir. Hegel'de mutlak tin ile evren, kendine bilinçli olarak dönmüştür. Bilinmek istenen evren bunu fiziki, biyolojik, toplumsal aşamalardan geçerek bilincin en yetkin hali olan felsefi bilinçle yani mutlak tinle kendini bilinmiş kılmaktan tatmin edilmiş bulunmakta; böylelikle kendini bilinmiş evren kılarak macerayı tamamlamaktadır. Önemli hakikat paylarını taşıyan bu yargılar, yaşamın gayesini anlamla özdeşleştirmektedir. Yunan felsefesindeki “teoriya” kavramı da benzer anlamlar içermektedir. Sonuç olarak “anlam”, toplumsal insanın tanrılaşmasıdır. Buradaki önemli soru; toplumsal insanın tanrılaşması veya kazandığı “anlam” gücü, bütün evrendeki anlamı temsil edebilir veya ifadelendirebilir midir? Toplumsallıktaki azami anlam (Hegel'deki mutlak tin) evrensel anlamın kendisiyle özdeş

kılınabilir mi? Toplumun kendisi eksikli bir varlık değil midir? O halde anlamı da eksik olmayacak mıdır?

Fakat insan halimizle bu soruları tam cevaplayamayız. Çünkü biz toplumla sınırlanmışız. Toplum üstü varlık olamayız. Sadece soru sorabiliriz. Talihimiz olan şudur ki soru sormak da anlamın yarısıdır. Dolayısıyla anlamaya (mutlak anlam) ilişkin ipuçları verebilir. Şimdilik anlamlı hale gelmenin çok önemli olduğu, yaşamın temel gayesini yakalamaya epey yaklaştığının farkına varıp tatmin olmalıyız. Anlamlı yaşamın kendisine ilişkin olarak; temel sorunların büyük kısmını çözmeye, en azından arzulanan adil, güzel, doğru toplumsal yaşama dair cevapları bulmamıza ehil, yetenekli olduğuna hükmedebiliriz.

Bu felsefi perspektifle kadına yöneldiğimizde de anlamlı yaşamın kadınla bağını iyi, doğru, güzel yanlarıyla geliştirmek gerektiği sonucuna varılabilir. Bu yargıdan yola çıkarak kadınla yaşamın asıl amacı çoğalmak, üremek olamaz. Şöyle ki, üremek en basit canlı olan tek hücreli canlıların da farkında olduğu belki de tek amaçlı yaşamlarının bu temelde kodlandığı söylenebilir. Fakat daha sonraki evrim, tek hücrenin neredeyse kendini iki eşit parçaya bölmesinin yaşamın sonu olmadığını, milyarlarca kez bölünen tek hücrelinin bu eyleminin yaşamı sonlandırmak yerine hızla evrimleşmeye götürdüğünü, çoğalmanın değil evrimin bir sonraki anlamlı cevabı olduğunu göstermektedir. Yaşamak için çoğalmak gerekli bir araçtır ama onu kavramaya asla yeterli değildir. Çoğalmak araçsaldır. Amaçsal veya anlamsal değildir. Daha doğrusu anlamı sadece çoğalmak olan bir yaşam çok eksik, kusurlu bir yaşamdır. Tek hücrelide durum buyken kadınla insanca yaşamı çoğalmaya, cinsel üremeye bağlamak yaşamın sadece eksik anlamını değil, körleşmesini ifade eder. Zira kadınla amip gibi çoğalım olmayacağına göre kadınla çoğalımı yaşamın merkezine koymak, hedefi kılmak canlıların muazzam evriminden gerekli anlamı çıkarmamak demektir. Kaldı ki insan toplumunda nüfus problemi günümüz teknolojisiyle tamamen aşılmıştır. İnsan türünün nüfus azlığı sorunu değil, tersine dünyaya sığamaz hale gelen çoğalımı giderek büyük bir sorun haline gelmektedir. Kaldı ki tek hücreli canlıda da kanıtlandığı gibi, çoğalım hızı geri, ilkel düzeyle bağlantılı olup her çoğalım bir ölüm demektir. Fiziki çoğalım tüm evrim türlerinde böylesi bir anlamı da içerir. Ölümlü varlık çoğalarak kendisini daimi yaşatabileceğini sanmaktadır ki bu bir yanılgıdır. Kendisini kendisinin kopyasıyla sürdürmek güvenlik ihtiyacını, sonsuzluk arzusunu tatmin edebilir ama gerçekçi ve hakiki kılmaz. Özcesi çoğalımı özgü kadınla yaşam felsefesinin ciddi bir anlamı yoktur. Sınıflı toplumda miras, güçlü olma gibi olgular doğurgan kadına anlam yüklemiştir ki, bu da baskı ve sömürüyle ilgili bir anlamdır ki, kadın için negatiftir. Yani çok doğuran kadın erken ölen kadındır. Kadınla anlam değeri çok yüksek bir yaşam; ya çok az bir doğumla veya genelde insan türü için bir nüfus çokluğu sorunu varsa hiç doğurgan olmayan kadınla mümkündür. Çok doğurganlık kendini birey ve toplum olarak entelektüel ve politik güçle geliştiremeyen geri, sömürge halkları için bir öz savunma olarak değer taşıyabilir. Kendine yönelik kırımını, soyunu

çoğaltarak cevap verme de bir direniş, kendini var kılma yöntemidir. Fakat fazla özgür yaşam şansı olmayan toplumların öz savunmasıdır. Anlam düzeyinin bu denli düşük olduğu toplumlar içinde kadınla bu nedenle estetik ve doğruyu esas alan bir yaşam olmaz. Dünya toplumlarının mevcut gerçeği bunu doğrulamaktadır. Kadınla yaşamın beslenme ve korunma işlevlerinde özgün bir yönü yoktur. Beslenme ve korunma her canlı için geçerlidir. Kadın veya erkeksiz yaşamı tartışmanın fazla bir anlamı yoktur. Eşeyli veya eşeysiz tüm yaşamlarda erkek-dişilik olgusu vardır. Dolayısıyla sorun, eş yaşamın kendisi değil, insan toplumundaki anlamıyla ilgilidir. İnsan toplumu herhangi bir türün yaşam biçimi değildir. Kendi içinde ve doğa üzerinde hükümlanlık, iktidar olgusu geliştirebilecek özellikler taşımaktadır. Ulus-devlet iktidarında olduğu gibi nicel ve nitel azami ulus peşinde koşmak yaşam gezegenini yaşamın mezarına dönüştürebilir. Buradaki çarpıklık toplumdan, erkek egemen toplumdan kaynaklanmaktadır. Erkek egemenin kadın yaşamı üzerinde kurduğu hegemonya gezegenimizi yaşanamaz hale getirmektedir. Bu sonuca da biyolojik evrimle değil, erkek egemenlikli hegemonik iktidarla varılmaktadır. Dolayısıyla kadınla yaşamın erkek egemen hegemonik iktidar olgusundan kurtulması gerekir. Kadının hükümlanlık altındaki yaşamı, doğurganlığıyla milyonlarca yıl insanlığı yaşattığı halde kapitalist moderniteyle ironik biçimde yaşamın sonunu getirmektedir. Mevcut statükoyla kadınla yaşam, yaşamın sonunu haber vermektedir. Bu gerçekliğin sayısız işareti vardır. Sıralarsak;

a-Nüfusun gezegene sığamama ve diğer canlı türlerini tehdit altına alma aşamasına varılmıştır. Bu tarz yaşam, yaşamın doğallığını, ekolojisini her geçen gün artan hızla tehdit etmektedir.

b-Toplumların içinde ve dışında sınırsız iktidar şiddetine yol açmaktadır. Militarizmin düzeyi bu gerçekliği yeterince kanıtlamaktadır.

c-Cinselliği korkunç bir istismar aracına dönüştürmüştür. Kadın cinselliği üzerinde korkunç bir baskı ve sömürü geliştirilmiştir. Yaşam tümüyle saptırılmış, kendini anlamsız tekrarlayan bir cinsel sapıklıkla neredeyse özdeş kılınmıştır.

d-Kadın, giderek toplumdan silinirken zorunlu soy sürdürme ve cinsel meta aracına, en ucuz iş gücüne dönüştürülmüştür. Başkaca bir anlamı yok gibidir.

e-Kadın üzerinde adeta kültürel bir soykırım yürütülmektedir. Ancak cinselliği, soy sürme rolü ve ücretsiz/ucuz ücretli işsizler ordusu olarak değer ifade etmektedir. Kendini fiziki, ahlaki ve anlamsal olarak savunabilecek öz güçten yoksun bırakılmıştır.

f-Kadının bu etkenler altında yaşadığı ve anlamsız yaşamın pençesinde kıvrandığı bir toplum ancak hasta bir toplum olabilir. Anlamsız kadının toplumu da anlamsız olur.

Daha da artırılabilir işaretler kadınlara eş yaşamın köklü bir dönüşüme ihtiyacı olduğunu gayet açık ve ivedi kılmaktadır. Korunmasız ve mülk olarak kadınlara özgür yaşam mümkün olamaz. Ahlaken de mümkün değildir. Çünkü kölelik ancak ahlak yok edildiğinde gerçekleşir. Tabii hegemonik güçlerin ahlakına ahlak diyemeyiz. Hegemonik güç, bu arada hegemonik erkeklik ancak toplumsal ahlakın çöküşüyle gerçekleşir. Kadınsız yaşamayacağına (Tersi de geçerlidir. Erkek olmadan da yaşam olabilir ama kölece) göre yaşamı kurtarmak kadının kurtuluşunu zorunlu kılmaktadır. Bu anlatım daha çok toplumsal yapısalılık içindeki kadınlara ilgilidir. Zihniyet dünyası, ilişkisi içindeki kadın sorunu daha da önem kazanmaktadır. Kadın hakkında olumsuz işaretlere başarıyla karşı koyan bir zihniyet geliştirmedikçe genelde eş, özelde özgür yaşam eşi olarak yaşanılmaz. Dolayısıyla karşı tezler olarak kadınlara özgür eş düzeyinde yaşamak için;

a-Soy sürümünü, çoğalmayı esas almayan evrensel insanlık idealine uygun, diğer canlıların gerçeğindeki varoluşunu gözetken ekolojik bir eş yaşam kavramına öncelikle ihtiyaç vardır. Toplumun vardığı evrensel düzey kadınlara özgür yaşamı zorunlu kılmaktadır. Gerçek sosyalizm kadınlara ancak özgür yaşam temelinde inşa edilebilir. Sosyalizmin önceliği (sonralığı değil) kadınlara mutlaka özgür yaşam düzeyini tutturmayı gerektirir.

b-Bunun için erkek egemen hegemonik iktidarla zihniyet ve kurumsal olarak mücadele etmek ve özgür eş düzeyinde bu mücadelenin zihniyet ve kurum olarak zaferini kesinleştirmek. Özgür eş yaşamı bu zafer, başarı oluşmadan gerçekleştirilemez.

c-Kadınlara yaşam, cinsiyetçi güdüyü sürekli kılmak, çok yaşamak anlamına asla yorumlanamaz. Gerek uygarlık, gerek kapitalist moderniteyle korkunç bir düzeye taşırılmış toplumsal cinsiyetçi yaşamı tüm zihinsel ve kurumsal alanlarda tasfiye etmeden özgür eş yaşamı gerçekleştirilemez. Kadını bir mülkiyet, cinsiyetçi nesne olarak gören paradigma ve kurumlarda, kadınlara yaşam sadece en büyük ahlaksızlık değil, en çirkin ve en yanlış yaşam biçimidir. Bu koşullar altında bir kadını dolayısıyla erkeği aşağılaştıracak, çürütecek başka bir toplumsal olgu örneği yoktur.

d-Kadınlara özgür eş yaşam; mülkiyetçiliği reddeden, istismar edilmiş toplumsal cinsiyetçiliği tümüyle aşan, her düzeyde toplumsal eşitliği öngören (farklılık temelindeki eşitlik) koşullarda ancak mümkündür.

e-Soy sürüm aracı olmaktan, ucuz ve ücretsiz işsiz olmaktan çıkmış, nesnellikten çıkıp öznelliğini her düzeyde gerçekleştiren kadınlara ancak özgür eş yaşam mümkündür.

f-Toplum ancak bu olumlu koşullar altında özgür eş yaşamına uygun düşebilir, dolayısıyla özgür ve eşit koşullu topluma evrilebilir.

g-Olumlu toplumsal koşullar altında yapısal ve anlaksal değerini geliştirmiş kadın ve erkeklerin özgür eş yaşamı mümkün olabilir.

İnsan toplumuna yaşam adına attığımız ilk adım eş yaşama ilişkin olmalıdır

Hegemonik uygarlık ve modernitenin özgür eş yaşamının inkârı pahasına gerçekleştiğini çok iyi bilmek gerekir. Dolayısıyla toplumsal aşkın zorunlu koşulu olan hem yapısal, hem anlaksal güç dengesi kadınla erkek arasında imkânsız kılındığından aşk gerçekleşemez. Aşk, anlam enerjisini yitirmiş, köle toplumun kölece ilişkilerinin anlık olarak üretildiği evlilik koşullarında gerçekleşemez. Hegemonik ve modern iktidarın ölümcül etkisi, bu nedenle en çok özgür eş yaşamının olanaksızlığında görülür. Bu nedenle insanlık tarafından büyü bir mucize olarak karşılanan yaşam, bu koşullarda mucizevi, büyüsel değerini yitirmiş, özellikle kadın tarafından kahırla ve intiharla karşılanan bir felakete dönüşmüştür. Eş yaşamın bir toplumsal inşa olduğunu iyi bilmek gerekir. Eril ve dişil kişiler arasında gerçekleşmez. İnşa edilmiş toplumsal kadınlık ve erkekli arasında gerçekleştirilir. Hegemonik inşanın her iki cinsi sakat bıraktığı, aralarındaki ilişkinin bundan etkilendiği, hegemonik ilişki olarak yansımaları bulduğu iyi bilinmelidir. Hegemonik ilişkide aşk gelişemez. İnsan aşkında temel şart tarafların denk özgür iradeleridir. Uygarlık ve modernite hem kurumsal, hem ideolojik hegemonik yaşamla geçerli kılındığından aşk adına tarih boyunca hep paradoks içinde kalır. Aşktan çok bahsedilir ama gerçekleştirilemez. Dünya edebiyatı bir anlamda gerçekleşmeyen aşkların trajik anlatılarından ibarettir. Savaşların hep kadın yüzünden çıktığını anlatan destanlar da bu gerçeğin kanıtıdır. Tüm sanat biçimleri gerçekleşemeyen aşkın itirafı gibidir. Dinler bile tanrı-tanrıça ilişkilerindeki gerçekleşmeyen, tek taraflı kalınan arzuların şiddetle etkilenen bir nevi en eski sanat eserleridir. Uygarlık sistemlerinin eş yaşamı “özel yaşam” alanı olarak kutsaması, toplumsal hakikatin en ters yüz edilmiş bir yargısıdır. Aslında kamusalın özel, özelin kamusal olarak kavranması toplumun doğasına daha uygundur. Eş yaşamdaki ilişki evrenselliği, tüm toplumsal bağları temelde etkileyen özelliklere sahiptir. Uygarlığın en büyük ikiyüzlülüğü bu evrensel ilişkiyi sadece çok mahrem ikili bir tekil olgu saymasıdır. Sosyolojik bilginin değersiz ve yararsız olmasının en temel nedenlerinden biri budur. Sokrates’e ait olduğu söylenen “kadın insanı ya filozof yapar ya da deli” özdeyişiyle, bir halk özdeyişi olan “kadın vezir de eder rezil de” gene bu gerçek kamusallıkla bağlantılıdır. Zaten toplumda “özel”, “kamusal” alan ayrımı modernitenin bir çarpıtmasıdır. Asli toplumda bu tür ayrımın anlamı yoktur. Doğru olan temel ve belirleyici ilişki biçimleridir.

İnsan toplumuna yaşam adına attığımız ilk adım eş yaşama ilişkin olmalıdır. Hiçbir yaşam alanı eş yaşam alanı kadar temel ve belirleyici özelliğe sahip değildir. Ekonomiyi, devleti temel ilişki saymak, modernite sosyolojisinin bir saplantısıdır. Sonuçta ekonomi de devlet de eş yaşamın aracı konumundadır. Eş yaşamlar ekonominin, devletin, dinin hizmetinde olamazlar. Tersine devlet, din ve ekonomi eş yaşamın hizmetinde olmak durumundadır. Terslik bu nedenle tüm modernite sosyolojisini kaplamıştır.

İlk ilmi yapılması gereken alan, tüm bu anlatım gereği eş yaşam alanından başlamalıdır. Çok ilkel bulduğumuz ilkçağ mitoloji ve dinlerinin kendilerini hep bu alanla başlatmaları boşuna olmayıp toplumsal hakikatle ilgilidir. Eş yaşam, özellikle kadın etrafında geliştirilecek bilim, doğru sosyolojiye atılmış ilk adım olacaktır. Sadece bir bilim olarak sosyolojiye değil, tüm sanat ve felsefi alanda da ilk adım, bu ilişki etrafında atılmalıdır. “Felsefenin bir dalı olarak ahlak ve dinin de önceliği bu alanda olmalı” demeye bile gerek yoktur. Ahlak ve din kendilerini yeterince bu alana bağlamışlardır.

Sosyalist olmak öncelikle eş yaşamda özgürlük düzeyini tutturmakla ilgilidir

Sonuç olarak çağımızdaki hegemonik iktidar ve sömürü güçlerinin iflası en çok eş yaşamdaki çöküşle görünür olmaktadır. Kadın erkek ilişki tarihi en deklase, anlamını yitirmiş, ne onunla olunur, ne onsuz olunur gibi bir tükenmişliğe gelip dayanmıştır. Başlangıç devrimini bu kaotik duruma dayandırmayanların kaosu sürdürmekten başka şansı yoktur. Kişisel ve kollektif çıkış ancak bu alanı bilimsel, sanatsal ve felsefi olarak temel alırsa özgür eş yaşamına doğru adım atabilir. Bu ilk çıkış adımları çokça sanıldığı gibi iki kişi arasındaki tekil, özel adımlar olmayıp, gerçekleştirilecek demokratik sosyalist topluma ilişkin evrenselin ilk adımlarıdır.

Sosyalist olmak öncelikle eş yaşamda özgürlük düzeyini tutturmakla ilgili olmak durumundadır. Eski mitolojik, dinsel yaşama başlarken rastladığımız büyük ilkesel ve pratik çetin yaşamlar benzeri bir yaşam tarzı gerekir. Eş yaşamın sosyalistçe inşası, uygarlık sistemlerinin ve kapitalist modernitenin evcil özü ve biçimlerini aşmayla gerçekleşebilir. Sistemin banalleştirmediği cinsellikle, evcilik oyunlarıyla, soyculukla (çoğalım anlamında) bir yastıkta kocamayla pek alakası yoktur. Özellikle güncel olarak tam bir hastalık haline getirilen günlük cinsel birleşmelerle de alakalı değildir. Kaldı ki hiçbir canlıda günlük cinsel birleşmenin olmaması, döngüsel bir temele sahip olması, insan türündeki cinselliğin toplumsal tarzda inşa edildiğini kanıtlar. Cinsel açlık ve aşırılık toplumsal inşayla hegemonik iktidarla bağlantılıdır. Kadına dayatılan erkek cinsiyetçiliği tüm biçimleriyle iktidar gerçekleştirimi olarak kendini belli eder. Bu tür cinsiyetçiliğin mutluluk vermesi şurada kalsın tam bir hastalık ve mutsuzluk kaynağıdır. Tükeniş ve erken ölümdür. Hiçbir kadın veya erkek bünyesi bu tarz cinselliğe uyum gösterecek yapıda değildir. Özellikle kapitalizmin kadın reklamcılığıyla körüklediği cinsiyetçilik tamamen ideolojik hegemonyayla ilgili olup azami kâr kanununun gerçekleştirilmesini sağlamaya yöneliktir. Denilebilir ki hiçbir ilişki, toplumsal cinsiyetçilik kadar sistemi taşıma gücünde değildir. Dolayısıyla anti-kapitalist olmak ancak bu tarz cinsiyetçi yaşamı reddetmek ve aşmakla mümkündür.

Kadın doğası karanlıkta kaldıkça, tüm toplum doğası aydınlanmamış olarak kalacaktır

İnsan eliyle inşa edilen, insan eliyle yıkılabilir. Ne bir doğa kanunu ne bir yazgı söz konusudur. Şebekenin kurnaz ve güçlü adamın kanserli ve hormonlu yaşam elleri olan

tekellerin yıkılması düzenlemeleridir. Yaşamın evrendeki en harika çiftinin anlaşılma derinliğini hep derinden hissetmişimdir. Kadınlara önce düşünmenin, nerde, ne zaman, ne kadar bozukluk varsa tartışmanın ve gidermenin önemini tüm ilişkilerin önüne koyma cesareti gösterdim. Sadece güçlü, düşünen, iyi güzel ve doğru karar verebilen, böylece beni aşarken hayran bırakabilen muhatapım olabilen kadın şüphesiz felsefi arayışımın köşe taşlarındandır. Evrendeki yaşam akışının bu kadınla sınırlarının en iyi, güzel ve doğru tarafıyla anlam bulacağına hep inandım. Ama hiçbir erkeğin beceremeyeceği kadar önümdeki erkek ve sermaye malıyla 90 bin kocalı hümmetle varoluş tarzımı asla paylaşmayacak olan ahlakıma da inandım. O halde feminizmden de öte Jineoloji yani kadın bilimi kavramı amacı daha iyi karşılayabilir.

Jineolojinin ortaya çıkaracağı gerçekler herhalde teolojinin, eskatolojinin, politikolojinin, pedagojinin, ve hâsıl sosyolojinin birçok bölümlerine ilişkin lojilerden daha az gerçeklik payı taşımayacaktır. Kadının toplumsal doğanın hem fizik hem de anlam olarak en geniş bölümünü teşkil ettiği tartışma götürmez. O zaman neden çok önemli olan bu toplumsal doğa parçası bilime konu edilmesin? Pedagoji gibi çocuk eğitim ve terbiyesine kadar bölümlenmiş sosyolojinin jineolojiyi oluşturmaması, egemen erkek söylemlilerinden başka bir hususla izah edilemez. Kadın doğası karanlıkta kaldıkça, tüm toplum doğası aydınlanmamış olarak kalacaktır. Toplumsal doğanın gerçek ve kapsamlı aydınlanması, ancak kadın doğasının kapsamlı ve gerçekçi aydınlanmasıyla mümkündür. Kadının sömürgeleşme tarihinden ekonomik, sosyal, siyasal ve zihinsel sömürgeleştirilmesine kadar konumunun açıklığa kavuşturulması, tarihin diğer tüm konularının ve güncel toplumun her yönüyle açıklığa kavuşmasında büyük bir katkıda bulunacaktır.

Kadın ayrıca ahlaki ve politik toplumun asal ögesi olarak özgürlük, eşitlik ve demokratikleşme ışığında yaşamın etiği ve estetiği açısından da hayati rol oynar. Etik ve estetik bilimi kadın biliminin ayrılmaz parçasıdır. Yaşamdaki ağır sorumluluğu nedeniyle kadının tüm etik ve estetik konularda hem düşünce hem uygulama gücü olarak büyük açılım ve gelişmeler sağlayacağı tartışmasızdır. Kadının yaşamla bağı erkeğinkine göre çok daha kapsamlıdır. Duygusal zekâ boyutunun gelişkinliği bununla ilgilidir. Dolayısıyla yaşamın güzelleştirilmesi olarak estetik, kadın açısından varoluşsal bir konudur. Etik (Ahlak teorisi, estetik = güzellik teorisi) açıdan da kadının sorumluluğu daha kapsamlıdır. İnsan eğitiminin iyi ve kötü yönlerini, yaşam ve barışın önemini, savaşın kötülüğü ve dehşetini, haklılık ve adalet ölçülerini değerlendirme, belirleme ve kararlaştırmada kadının ahlaki ve politik toplum açısından daha gerçekçi ve sorumlu davranması doğası gereğidir. Tabii erkeğin kuklası ve gölgesi kadından bahsetmiyorum. Söz konusu olan özgür, eşit ve demokratikleşmeyi özümsemiş kadındır.

Ekonomi biliminin de kadın biliminin bir parçası olarak geliştirilmesi daha doğru olacaktır. Ekonomi baştan beri kadının asal rol oynadığı bir toplumsal faaliyet biçimidir. Çocukların beslenme sorunu kadının sırtında olduğu için, ekonomi kadın için hayati anlam ifade eder. Kaldı ki, ekonominin kelime anlamı “Ev yasaı, evi geçindirme kuralları” demektir. Bunun da kadının temel işi olduğu açıktır. Ekonominin kadının elinden alınıp tefeci, tüccar, para, sermayedar ve iktidar-devlet ve ağı gibi davranan yetkililerin eline verilmesi, ekonomik yaşama en büyük darbe olmuştur. Ekonomi-karşıtı güçlerin eline verilen ekonomi, hızla iktidar ve militarizmin temel hedefi haline getirilerek, tüm uygarlık ve modernite tarihi boyunca sınırsız savaş, çatışma, bunalım ve kavgaların baş etkenine dönüştürülmüştür. Günümüzde ekonomi, ekonomiyle ilgisi olmayanların, kâğıt parçalarıyla oynayarak kumardan beter yöntemlerle sınırsız toplumsal değer gasp ettikleri bir oyun alanı haline getirilmiştir. Kadının kutsal mesleği, tamamen kendisinin dışlandığı, savaş makinelerini, çevreyi yaşanmaz hale getiren trafik araçlarını ve temel insan ihtiyaçlarıyla pek fazla alakası olmayan kâr getiren fuzuli ürünleri üreten imalathanelere, borsalara, fiyat ve faiz oyunlarına çevrilmiştir.

Feminizmi de kapsayan kadın bilimine dayalı kadının özgürlük, eşitlik ve demokratik hareketi, açık ki toplumsal sorunların çözümünde başat rol oynayacaktır. Yakın geçmişteki kadın hareketlerinin eleştirisiyle yetinmeden, daha çok kadını yitik kılan uygarlık ve modernite tarihine yüklenmek gerekir. Eğer sosyal bilimlerde kadın konusu, sorunu ve hareketleri neredeyse yok derecesindeyse, bunun esas sorumlusu uygarlık ve modernitenin hegemonik zihniyeti ve maddi kültür yapılanmalarıdır. Dar, hukuki ve siyasi eşitlik yaklaşımlarıyla belki liberalizme katkı sunulabilir; fakat bu tür yaklaşımlarla sorunun çözümü şurada kalsın, olgu olarak çözümlenmesi bile sağlanamaz. Mevcut feminist hareketlerin liberalizmden kopuk, sistem karşıtı güçler haline geldiklerini iddia etmek kendini yanıltmak olacaktır. Feminizmin baş sorunlarından birisi söylendiği gibi radikalizmse o zaman öncelikle köklü liberal alışkanlıklarla, düşünce ve duygu tarzları ve yaşamlarıyla ilgisini koparıp, arkasındaki kadın düşmanı uygarlığı ve moderniteyi çözümlenmesi ve bu temelde anlamlı çözüm yollarına yüklenmesi gerekir.

Demokratik modernite kadın doğası ve özgürlük hareketini temel güçlerinden birisi olarak bilip hem geliştirilmesini, hem de ittifak yapılmasını başta gelen görevlerinden sayarak, yeniden inşa çalışmalarında değerlendirmek durumundadır.
